

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **B. E.**
E. č.
st. přísl.
hlášen k pobytu
adresa pro doručování:

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č. j. OAM-309/ZA-ZA11-ZA17-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č. j. OAM-309/ZA-ZA11-ZA17-2018 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žaloba byla nejprve podána ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který žalobu postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Brně jako soudu místně příslušnému usnesením ze dne 8. 8. 2018, č.j. 43 Az 25/2018-19, které nabylo právní moci dne 27. 8. 2018.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že z podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedeného pohovoru k této žádosti vyplývá, že žalobce je kurdské národnosti, bez náboženského vyznání a není členem žádné politické strany, přičemž se o politiku ani nezajímá. Disponuje tureckým občanským průkazem a domluví se turecky a kurdsy. Opustil nelegálně Turecko prostřednictvím převaděčů v kamionu dne 6. 4. 2018 s cílem vycestovat do ČR. K důvodům pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že byl donucen nastoupit základní vojenskou službu, i když tak nechťel učinit. Absolvoval ji v letech 2016 – 2017 v Gaziantepu. Na vojně pak byl šikanován. Kurdové jsou v Turecku utlačováni. Od malička žil ve strachu, kupř. uvedl, že jeho otec najel traktorem na minu, když mu bylo sedm let. Poté žili v Istanbulu. Také nesmějí mluvit ve společnosti kurdsy, je to nebezpečné. Nesmějí psát své názory na internet. Je přesvědčen, že válka proti Kurdům již začala a na východě bezpečnostní složky Kurdy likvidují a berou jim půdu. Ve vlasti má otce, matku a šest sourozenců, jeden jeho bratr ale žije v ČR.
4. Žalovaný shrnul, že důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je napětí v turecké společnosti, kterou žalobce pociťoval z důvodu kurdské etnicity a špatná zkušenost z výkonu základní vojenské služby.
5. Žalovaný shromáždil informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Zejm. jde o zprávu Human Rights Watch (Turecko 2018) ze dne 1. 2. 2018, zprávu Freedom House (Turecko 2018) ze dne 22. 2. 2018, zprávu Amnesty International (Turecko 2018), Informace irského dokumentárního centra pro uprchlíky (Turecko – Kurdové – leden 2018) ze dne 20. 3. 2018, zpráva reportéři bez hranic – Turecko – leden 2018 ze dne 20. 3. 2018, Informace OAMP (Turecko – Kurdové – září 2017) ze dne 27. 9. 2017, Zpráva ČTK – Situace v Afrínu ze dne 10. 3. 2018 a Informace Kanadské rady pro migraci a uprchlíky – Turecko – vojenská služba (leden 2017) ze dne 16. 3. 2017. Žalobce k těmto podkladům neuvedl žádné námitky a nenavrhl žádné další doplnění.
6. Žalovaný vyhodnotil jednotlivě podmínky pro všechny druhy mezinárodní ochrany. V prvé řadě uvedl, že žalobce nebyl pronásledován ve své vlasti pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.
7. Co se týká § 12 písm. b) zákona o azylu, žalovaný se zabýval otázkou, zda mohl žalobce pociťovat ve své vlasti obavu z pronásledování kvůli své příslušnosti ke kurdskému etniku. K tomu uvedl, že podle jeho názoru není v Turecku situace kurdského etnika vystupňována do tak extrémních podob, aby se jednalo o pronásledování či vážnou újmu. Odkázal na zprávy o zemi původu (Turecko – Kurdové září 2017, Informace irského dokumentárního centra pro uprchlíky – Turecko – Kurdové 2018). Žalobce v Turecku neměl žádné obtíže ohledně porušování

lidských práv či adresného zájmu tureckého státu o jeho osobu. K výkonu služby v turecké armádě žalovaný především uvedl, že šikana ze strany velitelů bez dalšího není pronásledováním ve smyslu příslušných ustanovení AZ. Stejně tak není azylově relevantním důvodem ani nechuť povinnou vojenskou službu vykonávat.

8. K výkonu služby v turecké armádě žalovaný konstatoval, že snaha vyhnout se nástupu do armády není důvodem pro udělení azylu, pokud se povinnost vojenské služby týká příslušné skupiny obyvatel země bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženské vyznání či politické přesvědčení. Takovou situaci není ani případné nasazení vojáků do konfliktních oblastí, k čemuž odkázal žalovaný na informace o situaci v Afrínu a zprávu o podmínkách výkonu vojenské služby v Turecku.
9. K situaci na poli dodržování lidských práv po pokusu o vojenský puč v červenci 2016 žalovaný uvedl, že je mu tato situace známa, přičemž byly zasaženy některé skupiny obyvatelstva (věznění určitých profesí – učitelé, policisté, soudci, vojáci, policisté). Nedodržování lidských práv tureckým režimem je tedy adresné. V předmětné věci tedy nebyly naplněny podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
10. Ohledně důvodů pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, 2 AZ žalovaný uvedl, že nejsou zřejmé žádné skutečnosti, proč by měla žalobci po jeho případném návratu do vlasti hrozit vážná újma uložením či vykonáním trestu smrti, který byl v Turecku zrušen od roku 2004. To, že může v dílčích případech docházet k animozitám mezi občany v běžném životě, anebo že se může osoba žalobce dost do zadržení tureckou policií z důvodu svého nelegálního vycestování z vlasti, nelze vyloučit, nicméně jde o přirozené reakce správních orgánů. Samotné nelegální vycestování žalobce z Turecka nemělo žádný logický smysl, pokud jím žalobce chtěl pouze uniknout byrokratickým překážkám při shánění víza.
11. Žalovaný se konečně zabýval také situací na východě země, zejm. v blízkosti hranic se Sýrskou arabskou republikou, kde panuje stav zvýšeného napětí (blíže zpráva ČTK – situace v Afrínu ze dne 10. 3. 2018). Ve většině oblastí Turecka je však situace stabilní, přičemž konkrétně žalovaný vyjmenoval hlavní turecké metropole či lokality ve vnitrozemí. Poukázal rovněž na to, že žalobce na území Turecka cestoval již v minulosti, přičemž samotná oblast Izmiru je bezpečnostně naprosto v pořádku.
12. Z uvedených důvodů neshledal žalovaný ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany, a proto rozhodl o zamítnutí žádosti.

III. Žaloba

13. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že žalovaný bagatelizuje problémy kurdské menšiny v Turecku. Celková politická situace v Turecku prodělala za poslední období výrazné změny, které negativně ovlivnily demokratický řád turecké společnosti. Zároveň mají dopad i na politické oponenty režimu, zejm. kurdské národnosti či prokurdské sympatizanty. Byla přijata opatření vůči opozičním poslancům parlamentu, zejm. pak strany HDP. Žalobce poukázal na to, že bylo znovuzavedeno monitorování Turecka v důsledku nedodržování lidských práv, a to do doby, než bude problém vyřešen.

14. Turecko dále dočasně odstoupilo od některých závazků plynoucích z Evropské úmluvy o lidských právech a Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Politická situace v Turecku je tedy krajně znepokojivá a došlo ke zhoršení lidskoprávního standardu. Žalobce k tomu poukázal na zprávu US Department of State z března 2017, podle níž jsou antiteroristické zákony využívány proti Kurdům či osobám podezřelým ze sympatizování se stranou PKK.
15. Stran argumentace žalovaného k dopadům tzv. vojenského puče v roce 2016 na poměry v Turecku žalobce uvádí, že v tomto ohledu žalovaný neodkazuje na žádnou konkrétní zprávu o zemi původu, přičemž ani neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce týkajících se postavení kurdské menšiny, v důsledku čehož jsou závěry žalovaného o aktuální situaci v Turecku nedostatečně podložené. Zacházení s kurdskou menšinou v Turecku je natolik problematické, že může vyvolávat oprávněné obavy z pronásledování.
16. Zároveň žalovaný nedostatečně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany žalobci z důvodu podle § 14a odst. 2 písm. c) AZ, tzn. nebezpečí vážné újmy. V jihovýchodních částech území Turecka v blízkosti hranic se Sýrií v současné době dochází k ozbrojeným střetům mezi tureckou armádou a kurdskými milicemi (zejm. povstalci Strany kurdských pracujících - PKK). K tomu odkázal žalobce na zprávu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze března 2018 o dopadu mimořádného stavu na lidská práva v Turecku (přístupná na www.refworld.org).
17. Žalovaný se měl více zabývat bezpečnostní situací na jihovýchodu země, odkud žalobce pochází a pokud by dospěl k závěru, že zde dochází k nerozlišujícímu násilí ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) AZ, měl dále zkoumat možnost vnitřního přesídlení do jiné části Turecka. Nestačí konstatovat, že žalobce tuto možnost má, ale je třeba splnit určitá kritéria (viz k tomu rozsudky NSS ze dne 24. 1. 2008, č.j. 4 Azs 99/2007-93 a dále ze dne 28. 7. 2009, č.j. 5 Azs 40/2009-74. Odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle citovaného ustanovení AZ je nepřezkoumatelné.
18. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce, shromážděné informace o zemi původu, a na napadené rozhodnutí.
20. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b citovaného zákona o azylu, proto nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem.

21. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je napětí v turecké společnosti, kterou pociťoval z důvodu kurdské etnicity a špatná zkušenost z výkonu základní vojenské služby. Žalovaný k tomuto uvádí, že důvody uváděné žalobcem v průběhu správního řízení nepovažoval za důvody azylově relevantní a v tomto také odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek č. j.: 5 Azs 37/2003, ze dne 22. 1. 2004 a na rozsudek č. j. 7 Azs 187/2004, ze dne 24. 2. 2005.
22. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a že se zabýval všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon, v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Dále k tomuto žalovaný sděluje, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 12. 4. 2018 měl žalobce možnost uvést důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany. Při konaném pohovoru mu bylo umožněno, aby uvedl nějaké další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně možnosti doložit doklady, které by jeho tvrzení podpořily. Žalobce však žádné takové skutečnosti neuvedl. K možnosti doložit doklady uvedl, že nic doložit nechce.
23. Žalovaný je tedy přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu, jak ostatně vyplývá ze spisového materiálu. Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
25. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
26. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
27. Žaloba **není důvodná**.
28. Krajský soud při posouzení žalobních námitek vycházel z obsahu **správního spisu** žalovaného. Z něho vyplývá, že žalobce absolvoval dne 12. 4. 2018 pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jehož obsah byl shrnut v napadeném rozhodnutí. Podle tvrzení žalobce v ČR žije jeho bratr, který je žadatelem o mezinárodní ochranu. Jinak ovšem vybral ČR jako cílovou zemi náhodně – hledáním na internetu. Do Izmiru se přestěhoval se svou rodinou po čtyřech letech v Istanbulu. Na vojně mu vadilo, že prodávali zbraně pravděpodobně příslušníkům Islámského státu. Při pokusu o vojenský

puč vojáky nutili, aby se k pučistům přidali. Žalobce však o puči nic nevěděl, byl jen obyčejný voják. Turecko se rozhodl opustit nelegálně, ačkoliv měl cestovní pas.

29. Ve správním spisu jsou založeny zprávy a informace o zemi původu citované v napadeném rozhodnutí, přičemž všechny jsou z období let 2017 a 2018. Žalobce dostal možnost seznámit se s podklady dne 12. 4. 2018, nicméně se odmítl k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit a nové podklady či informace k věci nedoložil.
30. O jednotlivých žalobních námitkách krajský soud uvážil takto.
31. Žalobce zejména tvrdil, že celková politická situace v Turecku prodělala za poslední období výrazné změny, které negativně ovlivnily demokratický řád turecké společnosti a mají dopad i na politické oponenty režimu, zejm. kurdské národnosti či prokurdské sympatizanty. K tomu krajský soud především uvádí, že tato tvrzení nezpochybňuje ani sám žalovaný v napadeném rozhodnutí, kde sám hovoří o sníženém standardu lidských práv v posledním období po nezdařeném vojenském puči proti prezidentu Erdoganovi. V obecné rovině mají tato tvrzení i oporu ve zprávách o zemi původu obsažených ve správním spisu.
32. K tomu krajský soud pouze podotýká tolik, že řada opatření přijatých v rámci vyhlášeného výjimečného stavu byla již ze strany režimu prezidenta Erdogana opuštěna (výjimečný stav byl zrušen již v létě 2018), přesto i nadále platí, že standard dodržování lidských práv v Turecku je nepochybně zejm. ve vztahu k určitým skupinám obyvatelstva omezen. To však žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela korektně a přezkoumatelně rozebral.
33. Nicméně žalobce ve svém azylovém příběhu kromě toho, že je kurdské národnosti, neuvedl žádný další důvod, proč by se měl obávat cíleného útlaku ze strany tureckého režimu vůči své osobě či své rodině. Pokud pak poukazuje na problémy, které má prokurdsky orientovaná strana HDP, pak nelze tyto potíže předpokládat u žalobce, který není členem ani sympatizantem této strany a o politiku se podle svých slov vůbec nezajímá. Zároveň žalobce nebyl nijak angažován ani ve straně PKK, která funguje zároveň jako teroristická organizace bojující proti tureckému režimu a angažuje se kupř. v konfliktu v oblasti Afrin. Neexistuje tedy přiměřená pravděpodobnost, že by žalobce měl být terčem individuálního pronásledování ze strany tureckého režimu.
34. Co se týká námitek proti práci žalovaného se zprávami o zemi původu ve vztahu k situaci po neúspěšném pokusu o vojenský puč v roce 2016, krajský soud má za to, že nejsou důvodné. Žalovaný sice v tomto ohledu odkázal na zprávy o zemi původu souhrnným způsobem, nicméně z kontextu správního spisu i napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, které zprávy měl na mysli, neboť jsou citovány hned o několik vět výše na s. 6 napadeného rozhodnutí. Zde tedy nejde o to, že by žalovaný čerpal pouze ze svých poznatků známých z úřední činnosti či obecně známými skutečnostmi, ale žalovaný vycházel z podkladů založených ve správním spisu v souladu s ustanovením § 23c AZ. Odkazované zprávy o zemi původu považuje krajský soud za přiměřeně aktuální i obsahově relevantní natolik, aby o ně bylo možno opřít závěry uvedené v napadeném rozhodnutí. Krajský soud se tedy neztotožňuje s tím, že by závěry žalovaného o postavení kurdské menšiny od července 2016 neměly oporu ve správním

spisu. Postup žalovaného tak vyhovuje závěrům relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se tureckých státních příslušníků žádajících v ČR o udělení mezinárodní ochrany (viz k tomu rozsudek NSS ze dne 20.12.2017 č.j. 10 Azs 310/2017 - 56, dále rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č.j. 5 Azs 4/2018-20, přístupné na www.nssoud.cz).

35. Ohledně námitky týkající se nedostatečného vyhodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany žalobci z důvodu podle § 14a odst. 2 písm. c) AZ z důvodu nebezpečí vážné újmy spočívajícím v hrozbě konfliktu v jihovýchodních částech území Turecka v blízkosti hranic se Sýrií, kde v současné době dochází k ozbrojeným střetům mezi tureckou armádou a kurdskými milicemi, krajský soud zde nespátřuje vůbec žádnou logickou vazbu k azylovému příběhu žalobce, který je sice etnický Kurd, ale v inkriminované oblasti již dlouho nežije (město Mardin u jihovýchodních hranic Turecka). Lze zcela souhlasit se žalovaným, že města Izmir a hlavní město Istanbul, kde se žalobce v posledních letech pohyboval, nejsou oblastmi zasaženými předmětným lokálním konfliktem. Pouze při výkonu vojenské služby se žalobce ocitl v této oblasti (město Gaziantep). Žalobce by se tedy mohl dostat do tohoto konfliktu pouze v pozici vojáka (kombatanta), pokud by kupř. došlo v Turecku k mobilizaci, jinak si nelze racionálně představit situaci, proč by žalobce měl právě tuto oblast Turecka v případě svého návratu vyhledávat.
36. Pokud žalobce namítá, že úsudek žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení není podložený, resp. nesplňuje kritéria nastavená kvalifikační směrnicí a judikaturou NSS, krajský soud tento názor nepovažuje za správný. Podle rozsudku NSS ze dne 28. 7. 2009, č.j. 5 Azs 40/2009-74 (přístupný na www.nssoud.cz) je třeba při posuzování možnosti vnitřní ochrany [§ 2 odst. 8 in fine zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve spojení s čl. 8 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice (č. 2004/83/ES)] posoudit čtyři kritéria: (1) *zda je jiná část země pro žadatele dostupná*; (2) *zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti*; (3) *zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a* (4) *zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv*. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele.
37. I když žalovaný neprobíral jeden krok algoritmu po druhém, lze v obsahu napadeného rozhodnutí vidět, že se všemi čtyřmi rovinami hodnocení možnosti vnitřní ochrany zabýval. V prvé řadě vymezil, v jaké oblasti konflikt neprobíhá, a to konkrétními názvy tureckých měst v kombinaci se zeměpisným označením dalších klidných částí země. Jelikož žalobce již v těchto jiných městech (Izmir, Istanbul) bydlel a nikterak netvrdil, že by mu tam hrozily problémy od turecké armády, policie či naopak kurdských separatistů, lze považovat takovou vnitřní ochranu jako účinnou. Žalobci ani nehrozí návrat do inkriminované oblasti, ledaže by byl povolán k aktivnímu výkonu služby v armádě, což ani netvrdil. V Turecku má žalobce valnou část své rodiny, takže z hlediska osobních poměrů lze konstatovat, že jsou natolik uspokojivé, aby se žalobce po případném návratu do země původu neocitl na ulici a bez prostředků.
38. Krajský soud k tomu dodává, že ani při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani později žalobce neuvedl žádné konkrétní obavy, které by odůvodňovaly

jeho nechuť k návratu do Turecka. Obecný nesouhlas s režimem prezidenta Erdogana, vývojem v Turecku a postavením kurdské menšiny takovým důvodem být nemůže.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
40. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. září 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.